

да се понапиемъ съ студена водица и да поемаме нагоре къмъ ливадитѣ, да видимъ станали ли сж за косене.

Иванъ. Дъждове имаме обилно — всичко букна изведнѣжъ, та и тѣ, вѣрвамъ; скоро ще имаме сѣнокосъ.

Стоянъ. И азъ тѣй мисля. Туй лѣто ще бжде божия благодать. Отъ всичко ще има, всичко е благословилъ Господъ — и нивята, и лозята, и овоштията — всичко, всичко.

Иванъ. Ами! Я вижъ каква е букнала гората, сякашъ по гжста никога не съмъ я виждалъ.

Стоянъ. Вижъ само брѣста надъ извора каква дебела сѣнка хвърля надъ вира. Погледни колко е дълбокъ той. Дето го рекли — синъ виръ дъно нѣма.

Иванъ. Аха... Тукъ идвали май да се кжпятъ самодивитѣ.

Стоянъ (съ смѣхъ). Или мечкитѣ — кой знае,

Иванъ (страхливо). Хайде де! Отде пѣкъ да знаешъ — въ такава гжста гора хичъ не е за чудо.

Стоянъ. Нѣма, току-нѣма, азъ се шегувамъ. Ами хайде да пийнемъ вода, да си налискаме лицето и да поседнемъ малко, че пжтътъ нагоре е стрѣменъ. (Пие отъ извора и плиска лицето си). Бре благодать Божия, бре-е! Бе сладка вода

бе-е! Защо имъ е на хората да пиятъ вино и други отрови, докато Богъ далъ такава хубава вода! Дето вика народътъ — бистра водица, мирна главица.

Иванъ. Право е, ама знаешъ — не излиза отъ главата ми туй, дето каза за мечкитѣ, че се кжпѣли тукъ.

Стоянъ. Е, че какво като се кжпятъ. Тебе какво ти е? Нека си се кжпятъ.

Иванъ. Ами ако дойде нѣкоя тука?

Стоянъ. Както дойде — тѣй и ще си отиде. И змията, думатъ, докле не я настжпишъ, нищо не правѣла човѣку.

Иванъ. Ами ако е мечка стрѣвница?

Стоянъ (съ смѣхъ). Е, тамъ — не знамъ!

Иванъ. Казватъ, че тя налитала и на хора, а?

Стоянъ. Чуваля съмъ.

Иванъ (плахо). Слушай, Стоене! Другари сме — ако дойде случайно нѣкоя мечка, ще се бранимъ единъ други отъ нея, брей — нали, а?

Стоянъ. Разбира се. Но ти си по-силенъ — ти ще трѣбва да се боришъ съ нея, защото азъ отъ войната много заслабѣхъ, ами... току речи — да не ни срѣща, както казватъ старитѣ, та това е най-доброто. Пѣкъ ако дойде — каквото се случи най подиръ...